

Arrest

nr. 96 112 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 4 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 20 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat C. GYSEMBERG *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 augustus 2000 bij de Belgische overheid een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde bij beslissing 10 juni 2002 de vluchtelingenstatus. De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen weigerde bij beslissing van 30 september 2002 de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad van State op 29 september 2004 bij arrest nummer X.

1.2. Inmiddels diende verzoeker via de stad Antwerpen op 24 oktober 2002 een aanvraag om machtiging tot verblijf in waarbij hij zich beriep op (oud) artikel 9, lid 3 van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.3. Op 4 september 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing waarbij de op 30 oktober 2002 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard omwille van afwezigheid van buitengewone omstandigheden. Verzoeker nam hiervan kennis 20 september 2012. Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds augustus 2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Engels en Nederlands leert en spreekt, diverse cursussen gevolgd heeft, werkbereid is en reeds gewerkt heeft en dit ook staft met verschillende attesten, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat de wettelijke samenwoning van betrokkene betreft met Mevr. T, A.H.K. (Ovnr: X): om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen buitengewone omstandigheid vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 30.09.2002 met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie. De duur van de procedure - namelijk ongeveer twee jaar - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk terug kan en vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk terug kan en vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook levert de verwijzing naar de algemene situatie betrokkene geen persoonlijk bewijs dat zijn leven aldaar in gevaar zou zijn. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de verwijzing naar rapporten van diverse mensenrechtenorganisaties en mediaberichtgeving; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Nepal en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr X).

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Volledigheidshalve wordt vermeld dat betrokkene zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

* * *

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

1.4. Op 10 september 2012 gaf de Dienst Vreemdelingenzaken instructie aan de stad Antwerpen om verzoeker te bevelen om het grondgebied te verlaten onder de bijlage 13, bij toepassing van artikel 7, alinea 1,2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker nam op 20 september 2012 kennis van dit bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 10/09/2012,

wordt aan G.K.

(...)

van *NEPAL nationaliteit*, (...),

het bevel gegeven om uiterlijk op 20.10.2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

x De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- Werd niet erkend als vluchteling.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

Wat betreft de eerste bestreden beslissing

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker licht dit middel onder meer als volgt toe:

"Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoeker aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat verzoeker niet inziet waarom de aangehaalde elementen niet kunnen gelden als buitengewone omstandigheid.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar zij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' fR.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997. nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden omwille van zijn langdurig verblijf en integratie in België. Bovendien verbleef verzoeker, verschillende jaren, legaal op het grondgebied, zie verder.

Dat verzoeker al meer dan 12 jaar in België verblijft en zijn leven heeft opgebouwd. Verzoeker kan niet terugkeren naar Nepal, hoe zullen ze hem behandelen als ze weten dat hij een asielaanvraag heeft ingediend in een ander land??

Bovendien schendt DVZ met deze uitspraak de motiveringsplicht. DVZ dient op zijn minst te motiveren waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

(...)

Dat verzoeker op een legale manier in België verbleef (zie volgende) en bijgevolg gerechtigd was om zijn aanvraag in België in te dienen.

Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door hier geen rekening mee te houden!

Bovendien kan men op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom dit geen buitengewone omstandigheid vormt.

Dat dit een schending is van de motiveringsplicht!

Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen ”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing gevolg is van zijn eigen houding is niet voldoende. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom zijn verblijf van 12 jaar en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

(...)

Verzoeker leeft al meer dan 12 jaar in België! ! Hij kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!!

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Dat verzoeker in de 2 jaar dat zijn asielprocedure liep, een leven heeft opgebouwd in België. Dat hij een nieuwe kans kreeg, en die kans met beide handen aannam. Niet alleen omdat hij gemotiveerd is om zich in België te integreren maar ook omdat hij niet terug kan naar zijn land van herkomst!

Bovendien is de stelling van DVZ dat verzoeker illegaal in het land verbleef, flagrant onjuist! Verzoeker diende een regularisatieaanvraag in en bleef in het bezit van een AI, waardoor er sprake is van een onredelijk lange asielprocedure.

Dat verzoeker dus helemaal niet op illegale wijze in het land verbleef! Integendeel zelf, verzoeker had perfect legaal verblijf en dit voor verschillende jaren!

Verzoeker heeft steeds een kopie van zijn AI overgemaakt aan de bevoegde diensten, DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Dat dit getuigt van het feit dat DVZ onzorgvuldig met het dossier van verzoeker is omgesprongen en geen rekening gehouden heeft met alle informatie uit het dossier!

Het is overduidelijk dat er in dergelijke situatie van langdurig verblijf, zonder uitvoerbare beslissing een positieve beslissing genomen wordt door de betrokken instanties.

(...)”

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“(...)”

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker de bestreden beslissing uitvoerig bekritiseert en daarmee voorbijgaat aan de draagwijdte van de aanvraag om machtiging tot verblijf die hij initieel indiende via de burgemeester van 2000 Antwerpen, voor zich zelf en zijn 'vrouw' G.S., alias T.A.K..

Het gegeven dat die vrouw werd geregulariseerd, terwijl verzoeker zich trachtte te bedienen van een in Portugal afgesloten huwelijk om verblijfsrecht af te dwingen, wijst op zich naar behoren op de complexiteit van het dossier. In tegenstelling tot de eenzijdige voorstelling van feiten zoals die worden weergegeven in het verzoekschrift, zijn de feiten zoals die blijken uit het administratief dossier niet van aard om op evidente wijze te leiden tot machtiging tot verblijf.

Terwijl verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf G.S. citeerde als zijn vrouw, legde hij met haar, d.d. 17 april 2012, een verklaring af van wettelijke samenwoning.

In vergelijking met de toestand zoals voorgesteld in de aanvraag om machtiging tot verblijf, leidt de werkelijke situatie tot de motieven zoals die worden weergegeven in de thans bestreden beslissing. Het

bestuur gaat er terecht van uit dat de geëigende procedure dient te worden gevolgd om in aanmerking te kunnen komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie en dat dient te worden voldaan aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet ontkennen dat zijn asielprocedure, die hij d.d. 1 augustus 2000 opstartte, een einde heeft genomen met de uitspraak van de Vaste beroepscommissie voor vluchtelingen die op 30 september 2002 besloot verzoeker niet te erkennen als vluchteling.

Er kan dan ook niet ernstig worden tegengesproken dat de asielprocedure om en bij de twee jaar duurde.

In bijzonder algemene bewoordingen stelde verzoeker niet terug te kunnen naar zijn land van herkomst omwille van de diepe politieke en economische crisis. Hij en zijn vrouw zouden beiden werken op Belgisch grondgebied, er veiligheid en stabiliteit hebben gevonden.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker niet op legale basis kon tewerk gesteld zijn. De Vlaamse overheid weigerde telkens de arbeidskaart toe te kennen, zoals blijkt uit het feitenrelaas supra.

In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat het zich beroepen op algemeenheden niet kan leiden tot de evaluatie van het vermeende risico. Het feit dat verzoeker hier veiligheid en stabiliteit zou hebben gevonden, betekent niet dat hij in Nepal een risico zou lopen op schending van artikel 3 EVRM.

Ook met betrekking tot de medische elementen die aan de basis lagen van de aanvraag van 24 oktober 2002 - waaromtrent sinds de aanvraag niet de minste informatie werd verstrekt — wordt terecht gesteld dat verzoeker de mogelijkheid heeft de geëigende procedure in te leiden.

De kritiek die verzoeker tenslotte levert met betrekking tot de beleidswijziging omtrent de toepassing van de "instructie" is niet van aard om tot de nietigverklaring te de thans bestreden beslissing te leiden.

Het bestuur kan onmogelijk criteria van een vernietigde instructie opnemen in haar besluitvorming.

Voor zoveel als verzoeker de beleidswijziging aan kritiek onderwerpt, mag niet worden uit het oog verloren dat dergelijke wijzigingen behoren tot de taak van het bestuur dat zijn besluitvorming moet aanpassen aan de evolutie in de regelgeving, de rechtspraak, de socio-economische gegevens enz.

Het middel mist iedere ernst."

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

2.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te

rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.4. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. Wat de ingeroepen schending van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.6. De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De schendingen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.7. De verzoeker voert aan niet te begrijpen waarom zijn langdurig verblijf en integratie in België sinds 2000 niet als buitengewone omstandigheden worden weerhouden. Voorts betoogt hij dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Concreet betwist hij volgend zinsdeel in de bestreden beslissing: *“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten”* en voert hij aan dat hij reeds 12 jaar “legaal” in België zijn leven heeft opgebouwd. Hij verwijt de gemachtigde onzorgvuldig en kennelijk onredelijk te hebben gehandeld door geen rekening te houden met dit aspect.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker op 31 oktober 2002 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9.3 van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd herhaaldelijk geactualiseerd, zoals wordt aangegeven in de bestreden beslissing, met name op 3 mei 2007, 31 oktober 2007, 23 september 2008, 8 september 2010 en 5 april 2011, wat steun vindt in het administratief dossier.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een voorlopig verblijf werd toegestaan in het kader van zijn asielprocedure. Verzoeker verkreeg immers op 24 oktober 2000 een attest van immatriculatie naar aanleiding van de indiening van zijn asielaanvraag. De Raad stelt vast dat de asielprocedure op 30 september 2002 op definitieve wijze werd afgesloten door een beslissing tot niet erkenning van de vluchtelingenstatus door de Vaste Beroepscommissie. Het attest van immatriculatie werd evenwel niet

ingetrokken. In haar nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat dit gebeurde *“om een niet nader verklaarbare reden”*.

Bij nazicht stelt de Raad vast dat het attest van immatriculatie herhaaldelijk werd verlengd, met name van 6 december 2004 tot 10 maart 2005. Dit blijkt onder meer uit een schrijven van de verwerende partij van 16 januari 2006 aan het arbeidsauditoraat te Antwerpen, waarbij wordt bevestigd dat verzoeker *“tot op heden legaal op het grondgebied verbleef, doch was hij niet gemachtigd noch toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk”*.

In een schrijven van 9 oktober 2008 van de verwerende partij aan het parket van de procureur des Konings te Antwerpen, dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt, wordt verduidelijkt dat het attest van immatriculatie werd verlengd omwille van het indienen van een regularisatieaanvraag op 24 oktober 2002 en dat *“door omstandigheden echter werd betrokkene op 11/03/2005 terug in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie welke tot op de dag van heden nog steeds maandelijks verlengd wordt. Dit vind oorzaak in het indienen van een regularisatieaanvraag welke tot op heden nog steeds niet werd afgehandeld.”*

Uit een interne nota van 12 juni 2012 blijkt dat het bevel dat oorspronkelijk aan verzoeker werd afgeleverd op 28 oktober 2002, *“door stad Antwerpen onterecht ingetrokken [werd] waardoor het attest van immatriculatie verder werd afgegeven: van maart 2005 tot op heden”*.

In deze nota wordt nogmaals bevestigd dat *“het attest van immatriculatie verder werd afgegeven: van maart 2005 tot op heden”*.

De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de asielprocedure van verzoeker inderdaad ongeveer twee jaar heeft geduurd en dat verzoeker aldus niet ernstig kan betogen dat er sprake is van *“een onredelijk lange asielprocedure”*.

Evenwel heeft verzoeker wel een ernstig punt waar hij betoogt dat hij 12 jaren lang over een *“legaal verblijf”* beschikte. Hoewel het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is, is het een verblijfsdocument dat de tijdelijke toegang tot het verblijf op het grondgebied van het Rijk, met het oog op een asielaanvraag of een aanvraag voor een verblijfstitel, aantoonst.

Uit de actualisering die de verzoeker in de loop der jaren heeft gemaakt, blijkt dat verzoeker steeds zijn laatste verlengde attest van immatriculatie toevoegde. Uit de hierboven besproken stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde zeer goed op de hoogte was van het feit dat het attest van immatriculatie maandelijks werd verlengd, en dit minstens tot 12 juni 2012. Daarenboven was de gemachtigde zeer goed op de hoogte over de reden waarom deze maandelijks verlengingen plaats hadden, ondanks een negatieve beëindiging van de asielprocedure. De Raad vindt in het administratief dossier geen enkele poging terug van de gemachtigde om de maandelijks verlengingen van het attest van immatriculatie stop te zetten noch een nieuwe poging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad vindt in de nota met opmerkingen van de verwerende partij geen enkel repliek terug die verduidelijkt waarom de gemachtigde geen rekening hield met het 12 jaar lang durend *“legaal”* verblijf van verzoeker en de gevolgen die daaruit zijn voortgevloeid, met name de integratie van verzoeker in België, een gegeven dat door de gemachtigde trouwens niet wordt betwist.

2.9. De Raad besluit dan ook dat verzoeker derhalve wordt gevolgd in zijn standpunt dat verweerder naliel zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing kennis had van het 12 jaar durend *“legaal verblijf”* van verzoeker. De verweerder heeft zodoende niet alle elementen die op het moment van het nemen van de bestreden beslissing aanwezig waren in het administratief dossier in overweging genomen.

Het attest van immatriculatie werd 12 jaar lang verlengd, en hoewel dit volgens verwerende partij gebeurde *“om een niet nader verklaarbare reden”*, was de verwerende partij toch ten volle op de hoogte van dit gegeven en blijkt uit het administratief dossier niet dat werd getracht een einde te maken aan de toestand. In het licht hiervan, komt het de Raad dan ook niet kennelijk redelijk voor dat de gemachtigde in de bestreden beslissing louter stelt dat *“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.”* Het gegeven dat het attest van immatriculatie 12 jaar lang verkeerdelijk werd verlengd, kan de verzoeker niet op kennelijk redelijke wijze worden aangerekend.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel wordt derhalve aangetoond.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Wat betreft de tweede bestreden beslissing

2.10. In wat als een tweede middel kan beschouwd worden, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, leidt de Raad uit onderstaand betoog af dat verzoeker de schending opwerpt van de motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

2.11. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar de aangehaalde rechtspraak van de Raad aangezien het hier geen gelijkaardige gevallen betreffen daar er uitspraak werd gedaan over beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (zgn. bijlage 21) waarvan werd geoordeeld dat het een één en ondeelbare beslissing betreft die uit verschillende componenten bestaat.

In casu is er echter sprake van twee verschillende beslissingen. Ook al werd de tweede bestreden beslissing samen met de eerste bestreden beslissing betekend, ze heeft een zelfstandige juridische basis. Ze werd getroffen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en strekt ertoe de illegale verblijfsstatus van verzoeker vast te stellen.

De motiveringsplicht vereist dat de tweede bestreden beslissing feitelijk motiveert waarom artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Dit kan gelezen worden in de tweede bestreden beslissing. Verzoeker betwist de juridische en feitelijke motivering van de tweede bestreden beslissing niet. De Raad ziet niet in waarom de tweede bestreden beslissing dient te verwijzen naar de eerste bestreden beslissing. Zelfs indien de eerste bestreden beslissing vernietigd wordt, *quod in casu*, houdt dit op zich geen wijziging in van verzoekers illegale verblijfssituatie nu uit het administratief dossier blijkt dat aan de stad Antwerpen op 10 september 2012 de instructie werd gegeven om het attest van immatriculatie van verzoeker in te trekken.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond onderdeel van een middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 4 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat deze gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES